

Những khuôn mặt này, Vương Sinh không thể nào quên. Người đàn bà là Tiểu Nương, nhân tình bé bỏng của đại tá Woong. Và người đàn ông là Văn Bình, tên giáo điệp có tài thần sầu quỷ khốc.

XIV

Thủ tiêu Z. 28 !

VƯƠNG SINH rử lên cười ghè rợn. Tiếng cười của hắn dội vang trên vách đá.

Văn Bình vội buồng Tiểu Nương. Vương Sinh chống nạnh giọng đe dọa :

— Văn Bình. Phên này, mày phải chết.

Văn Bình không thay đổi sắc diện. Lông mày chàng chỉ hơi nhíu, trong khi mắt chàng phóng ra những tia thép sắc như lưỡi dao mới mài

Tiểu Nương bị xô ngã xuống nền động đang lóp ngóp bò dậy, da mặt hồng hào đổi thành xanh xám.

Wương Sinh gằn giọng :

-- Tiểu Nương, bây giờ tôi đã hiểu rõ lòng dạ của cô. cô là con đàn bà phản trắc.

Tiểu Nương lặng thinh, không nói nửa lời. Văn Bình thần nhiên nhìn Vương Sinh :

— Chào anh. Giờ đây, anh muốn gì ?

Vương Sinh cuat lưỡi :

— Giết anh.

Thấy Văn Bình đổi tư thế, Vương Sinh vội nắm chặt khâu Mô-de.

— Anh muốn kháng cự ư ? Không được đâu. Tôi đã chuẩn bị chu dao.

Văn Bình nhún vai :

— Xin anh nhớ là đại tá Woòng sai Tiều Nương mời tôi đến đây để thương lượng. Đại tá Woòng có nhiều quyền hành hơn anh. Anh đừng vào tôi. Woòng sẽ không tha.

Vương Sinh nói :

— Anh hãy vênh tai nghe tôi tuyên bố : tôi giết anh rồi chò Woòng. Chắc chắc hắn sắp đến mang anh đi. Tôi sẽ giết luôn hắn.

Tiều Nương xen vào :

— Anh điên hả ? Anh đừng quên đại tá Woòng là đại diện Hắc Y.

Vương Sinh dè dặt, ra dáng khinh bỉ :

— Thừa cô, tôi không quên. Nhưng hắn đã phồng tay trên tôi.

Văn Bình khoát tay :

— Té ra tôi là món hàng đắt giá. Thế nào, ông bạn định mang tôi đi đâu ?

Vương Sinh nói :

— Đi đâu anh sẽ biết. Trước hết, tôi yêu cầu

anh triệt để tuân lệnh của tôi. Tưởng cần nhắc anh tôi là quán quân bắn súng.

Hắn sẵn tiếng với Tiều Nương :

— Yêu cầu cô cởi áo ngoài.

Tiều Nương đứng im. Văn Bình phấn đối :

— Thà tôi chết, tôi không chịu cho anh hạ nhục đàn bà yếu đuối, nhất là Tiều Nương.

Vương Sinh cười sảng sặc :

— Anh lầm to. Tôi bảo nàng cởi áo chẳng phải để biểu diễn thoát y vũ như anh tưởng. Đợi tôi, tôi đã biết quá nhiều đàn bà, và đối với tôi Tiều Nương của anh không phải xa lạ. Tôi bắt nàng cởi áo ngoài để bịt mắt anh trước khi dẫn đi, vì không giấu gì anh, tôi đã biết tài anh. Xềnh ra, anh có thể cao chạy xa bay trong nháy mắt.

Tiều Nương nhìn Văn Bình hỏi ý kiến.

Chàng bèn gạt đầu tỏ dấu đồng ý.

Tiều Nương lặng lẽ cởi khuy áo. Nàng cởi đến đầu, làn da trắng tựa ngọc sen hiện ra đến đấy. Nhưng Vương Sinh lẫn Văn Bình đều kèm nhau chăm chăm, không có thời giờ nhàn rỗi để thưởng thức công trình tuyệt mỹ của hóa công đang phô bày lồ lộ trước mắt.

Vương Sinh đồng dục ra lệnh :

— Cô lấy áo buộc ngang mắt Văn Bình. Buộc cho chặt, thật chặt.

Tiều Nương cầm cái áo dáng điệu lúng túng

và vung về Văn Bình thừa biết nàng cố tâm tạo cho chàng cơ hội chuyển bại thành thắng.

Văn Bình không bỏ qua cử chỉ nhỏ nhặt nào của Vương Sinh. Hắn đứng hơi nghiêng, chân trước chân sau, khẩu súng nằm gọn trong lòng bàn tay, thấp ngang ngực. Đó là một thế thủ kín đáo, tấn công đoạt súng không dễ.

Chàng chỉ đặt hy vọng vào thái độ khôn ngoan của Tiêu Nương. Nếu nàng xoay người chặn tầm mắt của Vương Sinh trong phần trăm tích tắc đồng hồ...

Wương Sinh lại giục :

— Kia, cô còn đợi gì nữa.

Tiêu Nương quàng áo lên mặt Văn Bình. Hai tay nàng luống cuống nên buộc mãi không thành nút. Vương Sinh gắt ngầu sì :

— Trời, có thế mà không làm nổi ! Đây này, tôi dạy cho.

Wương Sinh quên bằng đang đứng trước một đối phương vô cùng lợi hại. Văn Bình chỉ chờ địch sơ hở. Hắn vừa bước lên thì chàng tung ra một ngọn cước cực mạnh và cực nhanh.

Wương Sinh trở tay đã lẹ, nhưng Văn Bình lẹ hơn nhiều. Cái đá của chàng vút như chớp, khiến hắn hốt hoảng, phải lạng người sang bên để khỏi trúng cườm tay cầm súng.

Nhưng hắn không biết chàng là đệ nhất võ sư

về môn song phi. Vương Sinh đảo qua trái, chưa kịp lấy lại thăng bằng thì chàng đã đón sẵn bằng ngọn cước thứ nhì.

Wương Sinh cong lưng để tránh. Ngọn cước hiểm độc trượt qua hông Vương Sinh. Trong khi ấy, Vương Sinh bóp cò súng.

Tiêu Nương rú lên rồi ngã vật.

Wương Sinh nhắm bắn Văn Bình nhưng viên đạn quái ác đã trúng Tiêu Nương. Tuy vậy, Văn Bình không dám quay lại nhìn nàng vì ngón tay của Vương Sinh tiếp tục đề xuống cò súng.

Phát thứ hai chưa kịp nổ thì Văn Bình đã đâm hồ vào ngực đối phương. Vương Sinh nâng đầu gối đỡ. Hắn chủ tâm làm Văn Bình nát mặt. Hơn 70 kilô thịt rắn như sắt của Văn Bình có thể húc đổ bức tường xi măng kiên cố, nên hắn bị xô bắn.

Hắn vấp tảng đá và ngã ngời. Văn Bình tiến lên. Vương Sinh đang loay hoay thì bị Văn Bình ôm cứng.

Hai người vật lộn trên nền thạch động gỗ ghè và ướt át. Văn Bình đè trên, một tay chặn cổ Vương Sinh, một tay thoi vũ bão. Nhưng Vương Sinh đã dùng một thế nhu đạo tuyệt luân quật Văn Bình ngã nhào. Tuy ngã, Văn Bình vẫn dành được lợi thế. Chàng kẹp bàn tay Vương Sinh bắt hắn phải buông vũ khí. Chàng định đoạt súng, song hắn đã nhanh nhẹn hất ra xa.

Hai người tiếp tục giao đấu với những phương tiện đồng đều.

Vương Sinh ghi hai tay Văn Bình sát đất, lều gối thúc xương sườn chàng. Sức mạnh của hắn có thể làm ngực chàng nát bấy.

Ánh nền leo lét hắt màu vàng âm đạm vào mặt hai người. Bờ hơi toát ra đầm đìa. Vương Sinh nghiêng rặng vạt hết gân cốt dè xuống, dè xuống nữa. Văn Bình đảo người nửa vòng để tránh đầu gối nhọn và cứng của Vương Sinh. Bị phản công bất thần, hắn té ngửa. Văn Bình vùng dậy. Nằm trên đất, Vương Sinh chồm theo, xia mười ngón tay như mũi dùi giữa mắt chàng, trong biển thể của thể võ «kim kê độc lập».

Nếu là kẻ tầm thường thì đã bị móc con người, và trở thành đui mù, song Văn Bình lại đón đỡ dễ dàng. Tuy nhiên, chàng không dám khinh địch nữa. Lối đánh đỡ của hắn đã chứng tỏ sự tập luyện thuần thục, và một tài nghệ cao cường. Vương Sinh chuyển từ nhu đạo sang quyền Thiếu Lâm, pha trộn quyền Anh. Hắn đánh bằng mọi cách, hoặc nắm chặt bàn tay lại, dấm thẳng, móc, nghiêng, như võ Hồng mao, hoặc xòe ra, biến thành con dao phay nhu đạo và hiệp khí đạo.

Một trái dấm trời long đất lở chạm mặt Văn Bình. Nếu gạt không nhanh chàng đã gãy xương quai hàm và gục ngã bất tỉnh. Liên tiếp hai quả

thời sơn vèo tới, quả nào cũng đủ sức triệt hạ con bò mộng.

Văn Bình giả vờ lùi. Chàng cố gây cho địch cái cảm nghĩ là chàng đuối sức, đang tìm kế tẩu thoát. Vương Sinh rượt theo.

Văn Bình đã thuộc lòng địa thế thạch động. Nền động hơi nghiêng, càng lùi chàng càng ở vị trí cao hơn Vương Sinh. Sát vách núi, có một tảng đá nhẵn bạnh ra như cái ghế sa-lông lớn. Văn Bình khua tay ra sau. Bàn tay chàng chạm tảng đá lồi, chàng bèn vịn chặt làm điểm tựa, rồi nhảy vọt lên cao chân đạp nhắm mặt Vương Sinh.

Lãnh luôn hai ngọn cước, Vương Sinh ngã ngời xuống. Văn Bình bồi thêm ngọn cước kết thúc.

Khi ấy chàng mới biết hắn là kỳ tài võ thuật. Toàn thân đau điếng, mặt mũi tối tăm không phân biệt được đường lối mà Vương Sinh vẫn chưa thất trận. Hắn vùng lên, hơi ra hai đòn cực hiểm.

Nhưng Văn Bình đã thoi vào ngực hắn. Hắn rú lên, một tay ôm vết thương, tay kia ráng sức ngăn chặn đòn độc thứ hai của Văn Bình.

Đối phương sắp thảm bại, Văn Bình không cần cố gắng nữa. Chàng bắt cườm tay địch, bẻ tẹo trước khi quật ngã.

Trong lúc ham đánh, chàng quên bẵng vách núi bị rạn nứt đá vụn đua nhau rơi tung tóe. Chàng dang bẻ tay Vương Sinh thì tảng đá lớn dưới chân

xup xuống, khiến chàng mất thăng bằng và lão đảo. Chàng đứng dậy nhanh như chớp nhưng nửa phút đồng hồ thất thế ấy đã tạo cho cho đối phương cơ hội bằng vàng. Khẩu súng lục còn hơn nửa bi đạn lăn lóc gần chân Vương Sinh. Từ nãy đến giờ, hần muốn cúi nhặt nhưng sợ Văn Bình ngăn cản. Giờ đây hần được thảnh thơi thi hành ý định.

Văn Bình nhìn thấy đã muộn, quá muộn. Trong tay nhà thiện xạ như Vương Sinh, khẩu Mò-de đã biến thành ổ trung liên vô địch.

Chàng định né tránh, nhưng không kịp nữa. Chàng chỉ cách miệng súng 3 thước : nhảy xổ vào cướp thì đối phương đã có đủ thời giờ bóp cò, nhược bằng né tránh thì thạch động rộng thành thang, chàng không biết tìm đâu ẩn nấp.

Trong tích tắc đồng hồ tiến thoái lưỡng nan này — tích tắc đồng hồ mà Văn Bình thấy dài như một giờ — Văn Bình bỗng nghĩ đến Tiều Nương. Từ khi nàng trúng đạn, chàng mãi quần thảo với Vương Sinh nên không biết nàng ra sao.

Tiều Nương đã ngồi dậy, tay rịt vết thương trên vai, máu chảy đầm đề. Nét mặt nàng vẫn bình thản, chứng tỏ nàng không sợ hãi. Nàng tin là Văn Bình thắng. Nhưng đến khi Vương Sinh nhặt được súng, nàng giật mình như chạm dây điện. Nàng không lạ gì tài bắn độc nhất vô nhị của đại tá Vương Sinh. Nếu hần lấy cò thì Văn Bình không có cách

nào thoát chết.

Một niềm thương vô biên dâng lên trong lòng nàng. Không nghĩ đến nguy hiểm đang chờ nàng. Tiều Nương nhào về phía Vương Sinh. Khẩu súng nổ liền hai phát.

Đoàng, đoàng.

Tiều Nương trúng đạn, đứng khựng rồi ngã gục. Tán thảm kịch diễn ra trong vòng chưa đầy một phút đồng hồ.

Phát đầu xuyên thủng ruột non của Tiều Nương. Còn phát thứ hai, Vương Sinh định dành cho Văn Bình nhưng vì Tiều Nương che khuất nên bị lạc ra ngoài.

Văn Bình không thể cho phép hần ẩn cò lần thứ ba. Vì lần này chắc chắn hần sẽ bắn trúng. Nhanh như chớp, chàng phóng chân trái vào bàn tay cầm súng khiến Vương Sinh e ãm và loạng choạng. Văn Bình xáp lại, giáng atemi xuống huyết phụng-bác trên vai hần. Sóng dao rựa cũng chỉ cứng đến thế là cùng. Bàn tay của chàng chém nghiêng, khiến xương quai xanh của Vương Sinh bị đứt lìa.

Biết đối phương đã mắc độc thủ và chẳng bao lâu sẽ bị loại khỏi vòng chiến, Văn Bình hươi quyền tới tấp. Mỗi ngón đòn của chàng là một miếng atemi cực kỳ nguy hiểm. Vương Sinh giỏi chịu đòn, nhưng không sao chịu được đòn độc của một người lăn lộn chiến trận như Văn Bình.

Hắn thét lên rồi ngã dúi. Văn Bình đang hấn dầy. Mặt hắn sưng húp, máu chảy ròng ròng. Miệng hắn méo sệch vì những trái đấm liên tiếp, hàm răng gãy rụng non nửa thân thể biến thành đồng thít nhầy nhụa. Văn Bình vung tay, bồi thêm phát atêmi. Vương Sinh nằm sòng soài, giãy đành dạch rồi tắt thở.

Văn Bình quỳ xuống bên Tiểu Nương. Nàng mở mắt thật to nhìn chàng, dường như muốn nói chuyện gì quan trọng. Nàng lắp bắp, song tiếng nói bị vướng trong cuống họng. Da mặt nàng tái mét, mấy sợi tóc lòa sòa trên vầng trán đẹp đã bè bết máu. Miệng nàng nhoẻn cười một cách tê tái. Văn Bình xao xuyên cõi lòng.

Chàng hỏi nàng :

— Em muốn dặn gì không ?

Lẽ ra chàng không nên hỏi nàng như vậy. Vì mặc nhiên chàng đã cho nàng biết vết thương của nàng quá trầm trọng, không còn hy vọng cứu chữa. Chàng cảm thấy hối hận tràn trề. Chàng cầu mong nàng không nghe rõ. Nhưng nàng đã nghe rõ. Và nàng đã đoán được ý nghĩ của chàng. Nàng thông thả lắc đầu.

Văn Bình quan sát vết thương. Viên đạn chỉ được cưa đầu đã phá toang da thịt, dữ dẫ như đạn dum-dum. Vương Sinh cố tình bắn thủng tiểu trường cho nàng hấp hối thật lâu. Nếu được chỗ ngay

đến bệnh viện, nàng cũng khó được cứu sống. Phương chi bệnh xá của mặt khu lại thiếu phương tiện tiếp máu. Cho dầu có đủ, họ cũng bỏ mặc cho nàng chết.

Tiểu Nương chớp mắt liên hồi. Cách chớp mắt của nàng phảng phất một nét quen thuộc, vô cùng quen thuộc. Trong giây đồng hồ quan trọng này chàng bỗng nhớ lại cuộc gặp gỡ cuối cùng với ông Hoàng, tổng giám đốc Sở Mật Vụ, trước khi chàng đáp máy bay sang Lào, nhảy dù xuống vùng Khang Khay.

Tiếng máy lạnh trong phòng chạy rè rè một nhạc điệu êm tai. Kê lụ vào góc phòng là một cái bàn lớn với người đàn ông đứng tuổi ngồi sau. Thấy chàng, người lạ đơn dả :

— Chào anh bạn Z. 28.

Chàng chưa chịu chia tay vội. Chàng nhìn thẳng vào mắt người lạ, và chỉ một giây đồng hồ sau chàng nhận ra Lê Diệp, người bạn thân nhất của chàng.

Lê Diệp đã hóa trang bằng một loại thuốc đặc biệt. Ông Hoàng bố trí cho Văn Bình gặp Lê Diệp dưới lớp hóa trang đổi khác để tránh nhiệm khả năng nhận diện của chàng.

Lệ thường, ông Hoàng làm việc gì cũng có mục đích rõ rệt. Mục đích của ông là nhắc nhở Văn Bình trong điệp vụ tại mặt khu R chàng sẽ có

dịp khám phá những cuộc hóa trang đặc biệt.

Co quắp trên đất. Tiều Nương vẫn mở mắt nhìn Văn Bình một cách đầy ý nghĩa. Văn Bình giát mình.

Lần thứ nhất trong những ngày hoạt động dọc biên giới, chàng thốt lên sùng sốt :

— Trời ơi!

XV

Lá bài quyết định

TIỀU PHI lẳng lặng mở ba lô chứa đầy hành trang ra xem xét lần chót. Trong khoảnh khắc nàng tiến đến một quyết định táo bạo. Nàng mỉm cười khi nhìn thấy ve nước hoa đắt tiền do Pháp chế tạo tỏa mùi thơm ngào ngạt khắp phòng.

Nàng có thói quen không chứa nổi. Đó là thói quen dùng nước hoa quý phái. Những chai nước hoa thượng hạng đã được mua tận Hồng Kông gửi qua Nam vang vào mặt khu cho nàng. Nàng có thể nhin ăn, song không thể nhin làm đẹp.

Thốt nhiên nàng phá lên cười. Một bức ảnh knêu gọi vừa từ trong ba lô rơi ra. Bức ảnh này nàng chụp hồi còn ở Hà Nội, sau ngày học tình báo ở Mạc tư Khoa về. Nàng chỉ mặc hai mảnh vải nhỏ xíu, còn nhỏ hơn mũ soa hí mũi. Chiếc bikini được may bằng thứ vải mỏng dính, có thể nhin